

Mořešum 1

Blížila se bouře a vlny v přístavu omývaly boky obchodních bárek, které sem přivezly zboží pro sídelní město Stone. Kwaelor a Thal skládali na sebe těžké bedny a přitom bedlivě pozorovali osazenstvo lodě, která právě přirazila ke břehu. Kdekoliv ve městě by vzbuzovali pozornost svým enormním výškovým rozdílem, trpaslík a kroll to není právě obvyklá dvojka, ale v přístavu si jich nikdo nevšimal, zvláště když na sobě měli otrhané hadry přístavních dělníků.

Ze sledované lodi začali námořníci vynášet náklad, brzy se objevil také kapitán jižanského vzezření a se suitou svých čtyř nejvěrnějších se vydal směrem k přístavní krčmě. Valandorina, oblečená (či spíše neoblečená) v šatech té nejlevnější nevěstky se ke skupině hbitě přidala a začala jim vemlouvavým hlasem nabízet své služby. Kapitán jen znechuceně ohrnul ret, ale jeden z jeho společníků byl Valandořiným hlasem zmámen natolik, že úplně přestal dávat pozor a zapomněl se vzadu za svými druhy. To byla příležitost pro Morvaina, který ho bez problémů omámil jedním ze svých dryjáků, který mu vypustil pod nos.

Lyndoria si na cestě ke krčmě rozložila nenápadný stánek se sazeničkami a všemožným rostlinstvem. Čtveřice mužů ji zcela ignorovala. Ovšem jen do chvíle, kdy sazeničky ožily a začaly jim svými šlahouny omotávat končetiny. Námořníci se začali divoce vzpouzet, vytáhli zbraně a mečem sekali proti neodbytným rostlinkám.

Právě na toto zdržení čekali Thal s Kwaelorem a svými těžkými zbraněmi omráčili dva ze vzpouzejících se pašeráků. Dalšímu uštědřil tvrdý políček okovanou holí do hlavy Elarion, který se právě vynořil ze dveří blízkého skladu. Kapitán se po přeseknutí posledního šlahounu ještě pokusil o útěk, ale celkem rychle ho zastavila Morvainova kuše, která mu mířila přímo doprostřed čela.

“Tak půjdeme,” řekla Lyndoria a kývla směrem k otevřenému skladišti.

Zatímco Thal, Kwaelor a Valandorina začali svazovat omráčené muže, Lyndoria s Morvainem vedli kapitána dovnitř. Tam ho hrubě usadili na židli a Elarion ho spoutal provazy. Ze stínu v koutě skladiště vystoupil Drystan a se zájmem si prohlížel spoutaného muže.

“Rád vás konečně poznávám, admirále.”

“To si mě asi s někým pletete, nejsem žádný admirál, ale jen obyčejný kapitán kupecké fregaty. Každopádně tohle je přepadení a za to budete pikat. Na Mlžných ostrovech zákony stále ještě platí,” odplivl si rozzuřeně muž.

Drystan se srdečně rozesmál. “Tak on mě bude poučovat o platnosti zákonů. Podívej se, ty šmejde, tady v tomhle skladišti jsem zákon já a ty mě přestaneš vodit za nos. Tohle není žádné přepadení, ale konec tvé pašerácké kariéry. Moc dobře vím, že ti místní kupci přezdívali Admirál Veteš, protože na té své lodi vozíš kromě proclených věcí i hromadu kradených starožitných předmětů a artefaktů. A ty mi teď hezky ukážeš, kde konkrétně je na tom tvém vraku máme hledat.”

“Nevím, o čem mluvíte, nic vám říkat nebudu...,” začal muž, ale jeho znechucenou řeč utnula Morvainova pěst, která našla přesně kapitánův nos. Ozvalo se křupnutí a Lyndoria se zamračila a rozpačitě zakašlala.

“No jo, promiň, ty to nemáš ráda. Nechal se trochu unést,” poznamenal Drystan. “Mohla bys zatím skočit pro strážce? My si tady s admirálem popovídáme, zjistíme, co všechno by nám rád prozradil, a strážní ho pak můžou dovést do města přímo k soudci Sparkovi, aby ho mohl vyslechnout,” dodal.

Lyndoria přikývla a vyšla ze skladiště. Cestou do města ji hřál pocit dobře vykonané práce. Takhle “velkou rybu” soudci ještě nepřivedli.

Mořešum 2

U soudního dvora ve městě Stone nebylo ten den zrovna veselo. Soudního přísedícího Daderosse jste znali jako veselého chlápka, který se rád napil a občas chodil i do pochybných podniků. Ale nikoho z vás by nenapadlo, že to je právě on, kdo spolupracuje s pirátskou posádkou loupící ve vodách v okolí přístavu Galsor.

Dlouho se vědělo, že jim někdo musí donášet, protože byli bezvadně připraveni na všechny razie, které proti nim podniklo vojsko, také si vždy dokázali přesně vyčíhnout loď, která vezla tak bohatý náklad, že se riziko přepadení vyplatilo. Dadeross pracoval u soudu déle než kdokoliv z vás, hodně lidí mu důvěřovalo. A teď sedí ve vězení a čeká na popravu.

Poté, co jste splnili všechny své denní povinnosti pro soudce Sparka, jste zašli do hostince U Sedmi hvězd, který se nacházel v zapadlém průchodu poblíž soudních budov a kde se scházeli písaři, strážci a další lidé motající se kolem soudu.

Objednali jste si pivo a večeri, ke které dnes byly proslulé rolky s jehněčím masem. Hospoda se začala rychle plnit, a tak si k vám za chvíli přisedl mohutný barbar Brekish. Měl na starosti eskortování odsouzců z vězení k soudu a naopak. Svým neurvalým zjevem budil respekt, ve skutečnosti mu to ale myslelo mnohem víc, než na první pohled vypadal.

Po pár frázích se řeč pochopitelně stočila na zrádného Daderosse.

“Je to všude stejný. Všichni kradou, když mají tu možnost. Já pocházím z Markhamu a tam to nebylo o nic lepší.”

Brekish si ještě párkrát přihne z püllitru a začne vypravovat: “Jednou to dokonce odnesl sám starosta. Je to už dvanáct let, co Markhamu vládl jistě Davrik. Já dělal tenkrát strážce v tamním vězení, tak jsem s ním párkrát přišel do styku. Zdál se mi jako celkem normální chlap, ale pak jednou radní zjistili, že spoustu peněz, který přišli do města od papalášů tady ze Stonu, si strkal do vlastní kapsy. Chápete to? Město se rozpadá a on se stejně na všechny vykašle a hrabe si jen pro sebe...”

Když se zeptáte, jestli dopadl stejně jako Dadeross, Brekish zavrtí hlavou. "Kdepak, soudce v Markhamu nikoho na smrt poslat nemůže. Ale všechny ty ukradený prachy mu zabavil, propadl mu i dům a nakonec ho z města vyhnali."

Zdá se, že Brekish měl v Markhamu celkem slušnou práci, nechápete proto, že se vydal do nejistoty, kterou představuje shánění práce v sídelním městě. "Já už tam nemohl vydržet. A to je taky spojený s takovým případem... V něm ale spravedlnost nakonec nezvítězila. Velitele městských stráží tam tehdy dělal, a vlastně nejspíš stále dělá, takovej namachrovanej chlápek Talimer. Šermíř to byl skvělejší, ale vyjít se s ním nedalo. Na strážný z vězení se koukal spatra, ale nám to bylo jedno, měli jsme svoji práci a jeho jsme si moc nevšíмали. Jenže pak jsem zjistil, že to tenhle Talimer začal táhnout s novou členkou městské rady Aislin. On měl manželku, tak nechtěl, aby se na to přišlo a scházel se s ní ve vězení. Vždycky nám přinesl flašku růžového vína z jihu, kterou si kupoval naše mlčení."

Když vidí Brekish vaše pobavené úsměvy, rychle dodává: "Tohle mi samozřejmě nijak nevadilo, ať si užije, mně to bylo jedno, já nebyl jeho žena, že jo. A vínko taky docela bodlo. Jenže jednou jsem uslyšel něco, co mě teda pořádně nakrklo. Ti dva milenci už se pomalinku sbírali, že se vydají domů, ale o něčem se začali vzrušeně bavit. Víam, poslouchat se nemá, ale mně to nedalo... Nebudete tomu věřit, ale ten hajzl Talimer se s ní domlouval, že prachy, který rada přidělí na zvýšení odměn strážným, si ti dva rozdělí a vybudují si za to své hnízdečko lásky. Tohle by asi nasralo každýho, tak jsem to řekl klukům ze strážnice a hezky jsme napochodovali za radníma, ať s tím něco udělají. Jenže ti dva všechno zapřeli, radní se nám vysmáli, že bez důkazů, ať za nima nelezeme. A nakonec dostali přidáno jen strážní ve městě, to byla Talimerova pomsta. Tak jsem odtamtud radši vypadl a šel hledat štěstí do Stonu," uzavírá rozhorleně Brekish.

Mořešum 3

Stará pirátská loď se houpala ze strany na stranu a někteří podnapilí námořníci jen obtížně drželi balanc. Elarion předstíral, že si mocně přihnul z flašky rumu, ale ve skutečnosti se snažil zůstat střízlivý. Už několik neděl se on a Thal snažili v přestrojení za posádku pirátské lodi zjistit, kam se poděl její nechvalně známý kapitán Rudý Baltazar.

Piráti se k nováčkům chovali odměřeně, občas se pochlubili nějakým úspěchem, ale nic, co by naznačovalo, kam se poděl jejich šéf a proč lodi najednou velí někdo jiný. Včera v noci se mořem poblíž přístavu Galsor prohnala docela divoká přeháňka, takže měla posádka celou noc napilno. Přes den doháněli zmeškaný spánek a teď navečer se zdálo, že má hodně lidí chuť slavit, že se stará loď nepotopila. To byla pro Elariona příležitost, jak vyzvědět, co potřeboval vědět.

Dlouhovlasý barbar, který se přes den tvářil nerudně, se po dopití lahve ovocné pálenky uvolnil a začal si hlučně prozpěvovat, za chvíli přešel k líčení slavných historek, v němž činy pirátů vypadaly jako úplně hrdinství.

Pozornost jeho kumpánů začala upadat a toho využil Elarion. Přisedl si k barbarovi a začal se zlehka vyptávat. Po pár dobře mířených otázkách se pirát rozpovídal.

“Nikdo neví, kam kapitán vlastně zmizel. Možná se propadl do země hanbou,” rozchechtal se.

“Co se stalo tak hrozného? Vždyť o téhle lodi kolují legendy,” zalichotil Elarion opilému barbarovi.

“Legendárních historek má spoustu, ale tahle k nim teda nepatří. To jsme se zrovna plavili někde na západ od Veilportu. Nejsou to vody, kde by jezdily lodě s moc bohatým nákladem, ale zase je tam klid na práci, žádný otravný bárky plný vojáků. Jednou jsme si takhle vyhlídli takovou malou, nenápadnou loď. Nevypadala moc bohatě ani vyzbrojeně, ale řekli jsme si, že něco z ní určitě kápneme.”

“No a kápl?” povzbuzoval Elarion barbara.

“Ani hovno. Jen jsme se přiblížili na dostřel, začali do nás pálit, výbavičku měli lepší než my. Navíc snad museli mít nějaký zpevněný trup, protože jsme jim skoro nedokázali ublížit. Naše velká loď proti malý kocábce a stejně musel kapitán velet ústup.”

“A to ho jedna prohra tak naštvála, že pověsil kapitánskou funkci na hřebík?” vyzvídal Elarion.

“Ale kdepak. Odjeli jsme si lízat rány do Veilportu. Na pár dní jsme se tam usadili, doplnili zásoby, trochu si zablblí v nevěstincích a pak jsme měli pokračovat zase dál na jih. Jenže Baltazar najednou zmizel.”

“Jak zmizel?”

“To právě nikdo neví. Večer se opil v knajpě, odešel nahoru do pokoje a když ho ráno jeho pobočník přišel vzbudit, byl pokoj prázdný.”

“Přece nezmizel beze stopy?”

“Zmizel, opravdu. Jediné, co jsme tam našli byl nějaký malý stříbrný plíšek položený na polštáři. Bylo na něm něco vyrytého, vypadalo to jako vlnovka a nějaké kopyto,” zakončil barbar své vyprávění.

Mořešum 4

Starý kudůk se na židli neklidně zavrtěl. Se zatčením nepočítal, vždyť nic neukradl, jen doručoval dopis. Ukázalo se ovšem, že tady v Breedsmouthu na něj místo člověka, kterému měl dopis předat, čekala skupinka soudních úředníků.

“Pokud nebudeš spolupracovat, skončíš ve vězení na hezky dlouhou dobu. Je ti to jasný?” řekl klidným hlasem Drystan.

Kudůk přemýšlel, do čeho se to zase namočil. Že je dopis důležitý, mu bylo jasné, jinak by mu za jeho doručení ten chlápek z Veilportu, co měl tak uhrančivý pohled, nezaplatil tolik peněz. On se ale vůbec nezajímal o to, co je v dopise, ani proč ho má doručit co nejrychleji. Na to už byl moc starý a zkušený, lepší je se na nic neptat.

“Ale já vážně nic nevím. Do toho, co se píše v zavřeném dopise, který nesu, mi nic není.”

“Jenže když hledáš po Breedsmouthu usvědčeného penězokazce, stáváš se trochu podezřelým, nepřipadá ti?” ozvala se sladce Valandorina.

“O tom jsem nic nevěděl. Vy na mě koukáte jako na nějakého velkého zločince, jako byl Balto, ale já jsem jen pěšák, který neví víc, než kolik potřebuje,” odsekl vzdorovitě kudůk.

“Kdo je to Balto?” zeptal se se zájmem Morvain.

Kudůk se usmál. “Vy asi nebudete z Markhamu, co? Jinak byste věděli, kdo to je, nebo možná spíš byl, Balto. Je to už strašně let zpátky, kdy tenhle nejslavnější zločinec z rodu kudůků řádil ve městě Markham. Jeho zločiny tehdy skončily něčím, co by se dalo nazvat občanskou válkou. Já přišel do města s rodičema až později, když už byl Balto dávno pryč a kudůci byli zatlačeni do západní části města. Ale ještě si dodnes pamatuji na zbytky barikád v ulicích, na kterých se pár měsíců před naším příchodem bojovalo.”

Kwaelor si znechuceně odfrkl. “A proč by nás tahle lekce z dějepisu měla zajímat?”

“To není žádná historie, Markham už rozdělený zůstal. V ulicích se sice už neválčí, ale nám kudůkům se tam nikdy nežilo dobře. Museli jsme bydlet jen ve smrduté západní čtvrti, koupit dům jinde zakazovala vyhláška. Když jsme potřebovali někdy pomoct, tak se nám strážní v lepším případě vysmáli, v horším jsme od nich schytali ránu. Vůdce kudůků Filiant se to snažil změnit, ale na to byl moc malej pán.”

Drystan si odkašlal. “A co to má společného s tím, že jsi teď podezřelý z toho, že se paktuješ s kriminálníky?”

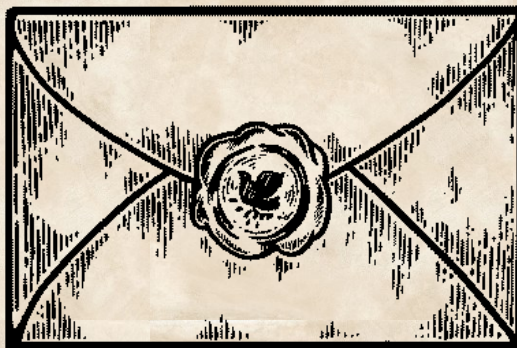
“Říkám vám to, abyste pochopili, že jsem odtamtud musel vypadnout a od té doby se potloukám po ostrově sem a tam. Přežívám, jak se dá. Možná všechny prácičky, který jsem kdy vzal, nebyly úplně poctivý, ale nikdy jsem nikomu neublížil. Na to si dávám pozor.”

Valandorina se tázavě podívala na Drystana. Toho začala přemáhat únava, a tak si protřel oči a zeptal se: “Prohledali jste všechny jeho věci?”

“Komplet všechno,” podotkl Morvain.

“Zdá se, že je to fakt jenom poslíček. Žádný náznak toho, že by věděl co a komu nese,” dodala Valandorina.

“No jo, tak to se s ním nebudeme zdržovat. Pusťte ho, ten nám nestojí ani za to, abychom kvůli němu vyplňovali hlášení pro soudce Sparka...”

Pro: Soudní dvůr pro ostrov Markham, sídelní město Stone na
Centrálním ostrově

Od: Vážený pan Frederick, starosta města Markham

Ctihodní soudci z města Stone!

Piši Vám s žádostí o pomoc v případě uvězněného
několikanásobného vraha Tarina, jehož hnusné zločiny
šokovaly Markham. Tento pochybný obchodník v záchvatu
zúřivosti zavraždil čtyři členy ochranky váženého radního
města Markham pana Wynlora, který jen zázrakem uprčel z
tohoto běsnění bez úhony.

Po výsledku svědků a zhodnocení situace rozhodl markhamský
soudce, velmistr práva Snick o uvěznění zminěného Tarina pro
podezření ze čtyřnásobné vraždy. Po shromáždění veškerých
důkazů nabyl soudce dojem, že o vině zde není žádných
pochyb, ačkoliv obviněný sám ji odmítá. Svou pravou povahu
už ukázal i ve vězení, kde hrubě napadl jednoho ze strážných
a velmi těžce ho zranil, jeho běsnění musela ukončit až pětice
mužů a dobře mířená rána do hlavy.

Na základě výše zminěných informací žádáme pro zločince
Tarina hrdelní trest, a jehož udělení ovšem v souladu se zákony
Mlžných ostrovů nemůže rozhodnout markhamský soudce
Snick, nýbrž tato pravomoc náleží do jurisdikce veleváženého
soudního dvora ve městě Stone.

Žádáme o urychlené vyřešení situace tak, aby Spravedlnosti
bylo učiněno zadost!

S hlubokou úctou

Frederick, starosta města Markham

Pro: Vážený pan Frederick, starosta města Markham

Od: Ctihodný soudce Spark, velmistr práva a strážce
spravedlnosti ve městě Stone

Vážený pane starosto!

Soudní dvůr pro ostrov Markham dostal vaši žádost o udělení
hrdelního trestu obviněnému Tarinovi, jemuž bylo prokázáno
spáchání několikanásobné vraždy.

Pro výše zmiňovaného zločince vysílám zvláštní skupinu svých
pomocníků, která ho převezde do žaláře v sídelním městě Stone,
kde bude obviněný souzen a v případě shledání viny mu bude
udělen trest dle zákonů Mlžných ostrovů, které jsou v případě
hrdelních zločinů bez výjimek platné i pro ostrov Markham.

Skupina pod vedením vyslance práva Drystana má za úkol
nejen převoz vězně, ale také jeho výslech na místě, zajištění
důkazů, které vaši vyšetřovatelé shromáždili a případně také
výslech očitých svědků. Při podezření z tak závažných zločinů
se jedná o běžný postup, který je v souladu se snahou o omezení
pozdějších zásahů do soudního řízení zajišťováním
dodatečných důkazů a výpovědí.

Budte prosím zajišťovací družině nápomocni a poskytněte jí
součinnost při shromáždování potřebných věcí. V případě
jakýchkoli dotazů se můžete obrátit na mého sekretáře, který
je zplnomocněn vám odpovédět.

S nejhlubší úctou

Velmistr práva Spark